

Vroeger wist de arts wat goed was voor zijn patient. De patient gaf zich over in het vertrouwen dat het goed zou komen en de arts nam zijn verantwoordelijkheid onder het motto: niet schaden. Tegenwoordig willen mensen zelf beslissen over hun leven en ook over hun lichaam, zowel het gezonde als het zieke. De autonomie van de patient is steeds meer centraal komen te staan; de patient heeft rechten, ook om na adequate informatie behandeling te weigeren.

Was men eeuwenlang aan het lot overgeleverd, tegenwoordig heeft de geneeskunde ook wat te bieden als men zijn lichaam wil veranderen of verbeteren. Het is soms eerder de vraag wel of niet mee te doen aan nieuwe mogelijkheden. De meeste mensen leggen zich immers niet graag neer bij anatomische of functionele beperkingen. Dit roept dringende vragen op. Niet alleen: hoe ver reikt de autonomie van de persoon over haar lichaam? Moeten we alles willen wat kan? Wat zijn de rechten in dit opzicht van een persoon? Hoe zit dat in andere culturen? Maar ook: hoe moeten werkers in de gezondheidszorg met deze keuzes omgaan? Wat zou het uitgangspunt van een arts moeten zijn indien er een verzoek komt tot verandering van het uiterlijk?

Met bijdragen van Henk Driessen (antropoloog), Paul Spauwen (plastisch chirurg), Joep Hubben (jurist), Jenny Slatman (medisch filosoof), Maartje Schermer (arts-filosoof), Thomas Nys (filosoof), en Gert Olthuis (ethicus).